

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

**ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ υπ'αρ. 119 /2015
Του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους
Α' Τμήματος
Συνεδρίαση της 20^{ης} Μαΐου 2015**

Σύνθεση:

Πρόεδρος: Ανδρέας Χαρλαούτης, Αντιπρόεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Μέλη: Ανδρέας Ανδρουλιδάκης, Στυλιανή Χαριτάκη, Ευφροσύνη Μπερνικόλα, Κωνσταντίνος Κηπουρός, Αγγελική Καστανά, Ελένη Πασαμιχάλη, Νομικοί Σύμβουλοι.

Εισηγήτρια: Βασιλεία Πελέκου, Πάρεδρος Νομικού Συμβουλίου του Κράτους (γνώμη χωρίς ψήφο).

Αριθμός ερωτήματος: Το με αριθμ. πρωτ. Α.Π.Φ. Φ.Π49/Π101Γ-51193/27-11-2014 έγγραφο του Υπουργείου Εξωτερικών, Διεύθυνση Προσωπικού και Διοικητικής Οργάνωσης.

Περίληψη ερωτήματος: Συμμόρφωση της Διοίκησης στην υπ'αρ. 670/2014 απόφαση του Εφετείου Αθηνών.

Επί του ως άνω ερωτήματος το Α' Τμήμα του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους γνωμοδότησε ως ακολούθως:

I. ΙΣΤΟΡΙΚΟ-ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Από το έγγραφο του ερωτήματος, την με αρ. 670/2014 απόφαση του Εφετείου Αθηνών και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου, προκύπτουν τα ακόλουθα:

1. Η Μ. Π. απασχολήθηκε ως μεταφράστρια στην Ελληνική Πρεσβεία της Βιέννης κατά το χρονικό διάστημα από 4-9-1998 μέχρι 27-12-2001 με άτυπη σχέση παροχής ανεξαρτήτων υπηρεσιών (προφορική συμφωνία).
2. Στις 27-12-2001 συνήφθη μεταξύ της ανωτέρω και του τότε προϊσταμένου της Ελληνικής Πρεσβείας στη Βιέννη, σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 129 παρ. 2, 3 και 4 του ν. 2594/1998 περί Οργανισμού του Υπουργείου Εξωτερικών για την κάλυψη της θέσεως της ιδιαίτερης γραμματέως στην ως άνω διπλωματική αρχή. Η διάρκεια της συμβάσεως αυτής συμφωνήθηκε ετήσια, αρχόμενη την 1-1-2002 και λήγουσα στις 31-12-2002.

3. Με την από 24-12-2002 αγωγή της προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, η Μ.Π. ζήτησε να αναγνωρισθεί ότι η εργασιακή της σχέση με το Δημόσιο, για το χρονικό διάστημα από 4-9-1998 και μέχρι την ημερομηνία της αγωγής της, ήταν στο σύνολό της σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, καθώς και να υποχρεωθεί το Δημόσιο να αποδέχεται τις υπηρεσίες της. Ζήτησε επίσης, να καταδικασθεί το Δημόσιο να της καταβάλει το ποσό των 600 ευρώ ημερησίως, ως χρηματική ποινή για κάθε ημέρα αρνήσεως αποδοχής των προσφερομένων υπηρεσιών της, μετά από την κοινοποίηση της αποφάσεως του ανωτέρω δικαστηρίου, καθώς και να της καταβάλει τις νόμιμες αποδοχές της. Επί της αγωγής αυτής εξεδόθη η υπ' αρ. 295/2004 οριστική απόφαση, με την οποία απερρίφθη η αγωγή ως νόμω αβάσιμη.
4. Η Μ.Π. άσκησε την από 15-3-2014 έφεση κατά της ανωτέρω πρωτόδικης αποφάσεως, η οποία απερρίφθη με την με αρ. 8038/2004 απόφαση του Εφετείου Αθηνών.
5. Ακολουθώς, η ανωτέρω άσκησε κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως του Εφετείου, την από 30-10-2007 αίτηση αναιρέσεως, η οποία έγινε δεκτή με την με αρ. 760/2012 απόφαση του Αρείου Πάγου. Με την απόφαση αυτή, ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτό ότι η προσβληθείσα εφετειακή απόφαση είχε εφαρμόσει εσφαλμένως τις διατάξεις των παραγράφων 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος που ίσχυε από 17-4-2001 καθώς και της 1999/70/ΕΚ Οδηγίας του Συμβουλίου της (τότε) Ευρωπαϊκής Κοινότητας και νυν Ευρωπαϊκής Ένωσης, που άρχισαν να ισχύουν από 10-7-2001, δεδομένου ότι αυτές δεν είχαν εφαρμογή στην επίδικη υπόθεση, όπου οι επικαλούμενες από την αντίδικο του Δημοσίου συμβάσεις φέρονταν να είχαν καταρτιστεί πριν από τις 17-4-2001 και ήταν στην πραγματικότητα μία ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου. Κατά συνέπεια, αναίρεσε την με αρ. 8038/2004 απόφαση του Εφετείου Αθηνών και παρέπεμψε την υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο με άλλη σύνθεση.
6. Εν συνεχεία, το Εφετείο Αθηνών με την υπ' αρ. 670/2014 τελεσίδικη απόφασή του, δέχθηκε την έφεση της Μ.Π. κατά της υπ' αρ. 295/2004 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, εξαφάνισε την τελευταία ως άνω απόφαση, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή της Μ.Π. και αναγνώρισε ότι, από 4-9-1998 η ενάγουσα συνδέεται με το Ελληνικό Δημόσιο με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, υποχρέωσε το Ελληνικό Δημόσιο να αποδέχεται τις υπηρεσίες της με τους ίδιους όρους που ίσχυαν κατά την 31-12-2002, κατά την λήξη δηλαδή της συμβάσεως ορισμένου χρόνου που αυτή είχε συνάψει με τον προϊστάμενο της Πρεσβείας στη Βιέννη και όρισε ως χρηματική ποινή για κάθε ημέρα αρνήσεως αποδοχής των υπηρεσιών της, το ποσό των

διακοσίων (200) ευρώ. Η ως άνω απόφαση επιδόθηκε στο Ελληνικό Δημόσιο στις 15-9-2015.

7. Στις 19-9-2014, η Μ.Π. επέδωσε στην Πρεσβεία στη Βιέννη δήλωση-αίτηση με την οποία, σε συμμόρφωση προς την ανωτέρω εφετειακή απόφαση, ζητούσε να αναλάβει τα καθήκοντά της. Το αίτημα αυτό επανέλαβε εγγράφως στις 15-10-2014, στις 24-11-2014 και στις 2-2-2015.
8. Στις 14-10-2014, το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε ενώπιον του Αρείου Πάγου αίτηση περί αναιρέσεως της υπ'αρ. 670/2014 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών. Η αίτηση αυτή συζητήθηκε ενώπιον του Αρείου Πάγου, στη δικάσιμο της 3-3-2015.
9. Στις 17-10-2014, το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε ενώπιον του Αρείου Πάγου και αίτηση με την οποία ζητούσε την αναστολή εκτελέσεως της με αρ. 670/2014 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών. Με την υπ' αρ. 182/2014 απόφαση, ο Άρειος Πάγος σε Συμβούλιο απέρριψε την ανωτέρω αίτηση, διότι δεν πιθανολογήθηκε ότι από την εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης θα προκύψει κίνδυνος βλάβης, η αποκατάσταση της οποίας δεν θα είναι εύκολη. Η απόφαση αυτή επιδόθηκε στο Ελληνικό Δημόσιο στις 24-11-2014.
10. Στις 6-11-2014, μετά την απόρριψη της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της υπ' αρ. 670/2014 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, η Μ.Π. υπέβαλε προς το Υπουργείο Εξωτερικών νέα αίτηση για αποδοχή των υπηρεσιών της, ζητώντας σε αρνητική περίπτωση την καταβολή της επιδικασθείσας σε αυτήν χρηματικής ποινής.
11. Με την από 12-01-2015 αίτησή της προς τον Άρειο Πάγο, η Μ.Π. διαμαρτυρήθηκε για τη μη συμμόρφωση μέχρι τότε του Ελληνικού Δημοσίου προς την υπ'αρ. 670/2014 τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Με την υπ'αρ. 4/9-2-2015 απόφαση του Αρείου Πάγου σε Συμβούλιο, χορηγήθηκε προθεσμία δύο (2) μηνών, προκειμένου να διευκρινισθεί αν επιδιώχθηκε ή όχι έμμεση εκτέλεση της υπ'αρ. 670/2014 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, και ποιο ήταν το αποτέλεσμα της.
12. Την 1^η Απριλίου 2015, δημοσιεύθηκε και η υπ'αρ. 358/2015 απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία απερρίφθη η από 14-10-2014 αίτηση αναιρέσεως του Ελληνικού Δημοσίου. Κατά συνέπεια, η υπ'αρ. 670/2014 απόφαση του Εφετείου Αθηνών κατέστη αμετάκλητη.

Τα ερωτήματα του Υπουργείου Εξωτερικών, αναφορικά με τον τρόπο συμμόρφωσης προς την υπ' αρ. 670/2014 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, έχουν ως εξής:

(α) εάν και από πότε το Ελληνικό Δημόσιο καθίσταται υπερήμερο ως προς την αποδοχή των υπηρεσιών της Μ.Π. και ενέχει υποχρέωση καταβολής σε αυτήν αποζημίωσης – χρηματικής ποινής.

(β) λαμβανομένου υπόψη ότι από 24-3-1998 (θέση σε ισχύ του ν.2594/1998) στις Αρχές της Εξωτερικής Υπηρεσίας προβλέπονται μόνο θέσεις προσωπικού με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου

χρόνου, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται μεταξύ άλλων και θέσεις ιδιαίτερων γραμματέων, πως θα εφαρμοστεί η εν θέματι απόφαση, η οποία αναγνώρισε ότι η εν λόγω υπάλληλος συνδέεται με το Ελληνικό Δημόσιο από 4-9-1998 με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και υποχρέωσε το Ελληνικό Δημόσιο να αποδέχεται τις υπηρεσίες της με τους ίδιους όρους που ίσχυαν την 31-12-2002. Σημειώνεται ότι βάσει του άρθρου 2 παρ. 16 του πδ 194/1988 στην Πρεσβεία Βιέννης προβλέπεται μία θέση ιδιαίτερης γραμματέως, η οποία είναι ήδη κατειλημμένη από συμβασιούχο ορισμένου χρόνου. Περαιτέρω, ερωτάται πως θα καθορισθεί η αντιμισθία της ανωτέρω υπαλλήλου και εάν θα μειωθεί η αντιμισθία της εν λόγω υπαλλήλου βάσει των διατάξεων του άρθρου 1 του ν.3833/2010 και του άρθρου 3 του ν.3845/2010.

(γ) τις δυνατότητες καταγγελίας της σύμβασης εργασίας της εν λόγω υπαλλήλου και εφόσον η καταγγελία αυτή είναι δυνατή χωρίς σπουδαίο λόγο, την ακολουθητέα διαδικασία (προθεσμίες, τυχόν κρίση Υπηρεσιακού Συμβουλίου) και τον τρόπο υπολογισμού της αποζημίωσης.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

1. Το άρθρο 129 του ισχύοντος κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα ν. 2594/1998 περί Οργανισμού του Υπουργείου Εξωτερικών (ΦΕΚ Α 62/24-3-1998) όριζε ότι στις Αρχές της Εξωτερικής Υπηρεσίας ορίζονται με προεδρικά διατάγματα θέσεις προσωπικού με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται μεταξύ άλλων και θέσεις ιδιαίτερων γραμματέων. Στις θέσεις αυτές προσλαμβάνονται, επιτοπίως, μόνιμοι κάτοικοι της χώρας όπου εδρεύει η συγκεκριμένη αρχή, οι οποίοι γνωρίζουν την τοπική γλώσσα. Για την πρόσληψη απαιτείται κοινή απόφαση των Υπουργών Εξωτερικών και Οικονομικών, μετά από πρόταση του προϊσταμένου της εν λόγω αρχής. Με την κοινή αυτή απόφαση καθορίζεται και το ύψος της αντιμισθίας των ανωτέρω υπαλλήλων, μετά από εισήγηση του προϊσταμένου της αρχής, λαμβάνοντας υπόψη τις τοπικές συνθήκες αγοράς εργασίας. Η πρόσληψη γίνεται με σύμβαση, η οποία καταρτίζεται από τον προϊστάμενο της αρχής. Ομοίως, το άρθρο 149 του νυν ισχύοντος Οργανισμού του Υπουργείου Εξωτερικών (ν. 3566/2007) προβλέπει μόνο θέσεις συμβασιούχων ορισμένου χρόνου στις Αρχές της Εξωτερικής Υπηρεσίας, περιέχοντας κατά τα λοιπά την αυτή ρύθμιση με την προϊσχύσασα διάταξη του άρθρου 129 του ν. 2594/1998.

2. Το άρθρο 648 του ΑΚ ορίζει ότι : «*Με τη σύμβαση εργασίας ο εργαζόμενος έχει υποχρέωση να παρέχει, για ορισμένο ή αόριστο χρόνο, την εργασία του στον εργοδότη και αυτός να καταβάλει το συμφωνημένο μισθό...*». Το άρθρο 669 του ΑΚ ορίζει ότι: «*Η σύμβαση εργασίας παύει αυτοδικαίως όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε. Σύμβαση εργασίας που η διάρκεια της δεν ορίστηκε ούτε συνάγεται από το είδος και το σκοπό της εργασίας, λύνεται ύστερα από καταγγελία καθενός από τα μέρη. Αν δεν ορίζεται διαφορετικά στο νόμο ή στη σύμβαση, η καταγγελία πρέπει να γίνει πριν από δεκαπέντε ημέρες και επιφέρει τη λύση μετά την παρέλευση αυτής της προθεσμίας. Δεν μπορεί να συμφωνηθεί υπέρ του*

εργοδότη προθεσμία συντομότερη από τη νόμιμη». Το δε άρθρο 672 του ΑΚ ορίζει ότι: «Καθένα από τα μέρη έχει δικαίωμα σε κάθε περίπτωση να καταγγείλει οποτεδήποτε τη σύμβαση για σπουδαίο λόγο, χωρίς να τηρήσει προθεσμία. Το δικαίωμα αυτό δεν μπορεί να αποκλειστεί με συμφωνία».

3. Το άρθρο 53 του π.δ. 410/1988 περί κώδικος του προσωπικού με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, με τίτλο «Καταγγελία της σύμβασης εργασίας από την υπηρεσία», ορίζει ότι: «1. Η σύμβαση της εργασίας μπορεί να καταγγελθεί από την υπηρεσία οποτεδήποτε για σπουδαίο λόγο. Σπουδαίο λόγο αποτελεί ιδίως: α) η παράβαση του άρθρου 38 παρ. 1 περ. α', β) Η παράβαση καθήκοντος κατά τον ποινικό κώδικα ή άλλο ειδικό ποινικό νόμο, γ) η αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των καθηκόντων για δεκαπέντε τουλάχιστον κατά συνέχεια ημέρες, δ) η παραβίαση απορρήτων της υπηρεσίας, ε) η διάπραξη μέσα σε ένα έτος από τότε που έχει τελεστεί αδίκημα που τιμωρήθηκε τουλάχιστον με πρόστιμο ίσο με τις αποδοχές ενός μήνα, άλλου αδικήματος που μπορεί να επισύρει την ίδια ποινή, στ) η κατά σύστημα ανάρμοστη συμπεριφορά κατά την εκτέλεση των καθηκόντων ζ) η σοβαρή απείθεια στις νόμιμες εντολές των προϊσταμένων. 2. Η καταγγελία της σύμβασης εργασίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου αυτού, γίνεται με απόφαση του αρμόδιου για την πρόσληψη οργάνου, μετά από σύμφωνη αιτιολογημένη γνώμη του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου. Η λύση της σύμβασης εργασίας επέρχεται από την ανακοίνωση της απόφασης στον απασχολούμενο...». Το άρθρο 55 του ίδιου ως άνω π.δ., ορίζει τον τρόπο υπολογισμού της αποζημιώσεως που καταβάλλεται σε περίπτωση απόλυσης ή καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας από την υπηρεσία.

4. Το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος (όπως αναθεωρήθηκε το έτος 2001) ορίζει ότι : «Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις...»

5. Το άρθρο 6 παρ.1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, που κυρώθηκε με το ν. δ. 53/1974 (ΦΕΚ Α' 256/20-09-1974), αναγνωρίζει το ατομικό δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, περιεχόμενο του οποίου αποτελεί η αποτελεσματική δικαστική προστασία, δηλαδή η εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων (υπόθεση Hornsby κατά Ελλάδος).

6. Οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 19 του ν. 1715/1951, όπως η παράγραφος 2 αυτού συμπληρώθηκε με το άρθρο 41 παρ.11 του ν. 2065/1992, αφού το αρχικό άρθρο 19 (η σημερινή παράγραφος 1) διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 52 αρ. 18 του ΕισΝΚΠολΔ, ορίζει ότι η ασκηθείσα από το Ελληνικό Δημόσιο αίτηση αναίρεσης κατά τελεσίδικης δικαστικής απόφασης (καταψηφιστικής), καθώς και η προθεσμία για την άσκησή της, αναστέλλουν την σε βάρος του εκτέλεση της απόφασης ακόμη και στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η τελευταία θα επιτρεπόταν.

7. Το άρθρο 1 του ν. 3068/2002 ορίζει ότι: « Το Δημόσιο, οι Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης και τα λοιπά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών,

πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων, που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει».

8. Το άρθρο 103 του Συντάγματος ορίζει ότι: « 1. ... 2. Κανένας δεν μπορεί να διορισθεί υπάλληλος σε οργανική θέση που δεν είναι νομοθετημένη. Εξαιρέσεις μπορεί να προβλέπονται από ειδικό νόμο, για να καλυφθούν απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες με προσωπικό που προσλαμβάνεται για ορισμένη χρονική περίοδο με σχέση ιδιωτικού δικαίου».

III. ΥΠΑΓΩΓΗ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

A. Από την ερμηνεία των παραπάνω διατάξεων, αυτοτελώς και σε συνδυασμό μεταξύ τους, συνάγονται τα ακόλουθα:

1. Η Διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνει σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση των όσων ορίζει η κάθε δικαστική απόφαση. Η έννοια της συμμορφώσεως είναι ευρύτερη της έννοιας της αναγκαστικής εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων, η οποία αποτελεί έναν από τους τρόπους συμμορφώσεως.
2. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του νόμου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμορφώσεως ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει.
3. Η άσκηση αναιρέσεως από το Δημόσιο κατά τελεσιδικίου αποφάσεως αναστέλλει την αναγκαστική εκτέλεση της αποφάσεως, όχι όμως και τις λοιπές έννομες συνέπειες, όπως η υποχρέωση συμμορφώσεως και το δεδικασμένο που απορρέει από την απόφαση (ΣτΕ 156/2009, ΣτΕ 2748/2008).
4. Κατά συνταγματική επιταγή κανένας δεν μπορεί να διορισθεί υπάλληλος σε οργανική θέση που δεν είναι νομοθετημένη. Σε περίπτωση επομένως κατά την οποία το Δημόσιο υποχρεούται να συμμορφωθεί προς δικαστική απόφαση με την οποία αναγνωρίζεται ότι ορισμένο πρόσωπο συνδέεται με το Δημόσιο με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου και υποχρεώνεται αυτό να αποδέχεται τις υπηρεσίες του εν λόγω προσώπου, το Δημόσιο οφείλει να θεσμοθετήσει οργανική προς τούτο θέση (ad hoc Γνση ΝΣΚ 210/2010).
5. Η μεταξύ της Μ.Π. και του Ελληνικού Δημοσίου σχέση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου διέπεται από το π.δ.410/1988 και συμπληρωματικά από τις οικείες διατάξεις του ΑΚ. Άρα, τυχόν καταγγελία της σχετικής συμβάσεως θα πρέπει να λάβει χώρα σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988, το οποίο επιβάλλει ως προϋπόθεση του κύρους της προβλεπόμενης σε αυτό καταγγελίας την ύπαρξη σπουδαίου λόγου, προβαίνοντας σε

ενδεικτική απαρίθμηση των περιστατικών που συνιστούν τέτοιο λόγο. Πέραν αυτών και άλλα περιστατικά που συνιστούν ουσιώδη παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεων του εργαζομένου ή καθιστούν, κατ' αντικειμενική κρίση, στη συγκεκριμένη περίπτωση μη ανεκτή για τον εργοδότη την περαιτέρω συνέχιση της συμβάσεως, μπορούν, λαμβανομένων υπόψη της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, να δικαιολογήσουν την καταγγελία αυτής (ΑΠ 2236/2013, 576/2011, ΝΟΜΟΣ).

6. Η απασχόληση της Μ.Π. με τους όρους που ίσχυαν στις 31-12-2002, δεν σημαίνει ότι δεν θα ισχύσουν και για αυτήν τα μέτρα που ελήφθησαν μετά από την ανωτέρω ημερομηνία, στο πλαίσιο της δημοσιονομικής κρίσης για το σύνολο των εργαζομένων στο δημόσιο τομέα, δεδομένου ότι αντίθετη εκδοχή, που άλλωστε δεν προκύπτει από την δικαστική απόφαση, θα προσέβαλε την αρχή της ισότητας των πολιτών. Συνεπώς, περικοπές που προβλέφθηκαν μετά από την ανωτέρω ημερομηνία θα εφαρμοσθούν και για την Μ.Π., υπολογιζόμενες όμως επί του μισθού που ελάμβανε στις 31-12-2002.
- B.** Κατόπιν των ανωτέρω, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Α' Τμήμα) γνωμοδοτεί ομοφώνως ότι:
  1. Το Ελληνικό Δημόσιο οφείλει να συμμορφωθεί προς την υπ' αρ. 670/2014, ήδη αμετάκλητη, απόφαση του Εφετείου Αθηνών, δεχόμενο τις υπηρεσίες της Μ.Π., καταρχάς με τους όρους που ίσχυαν γι' αυτήν στις 31-12-2002, ημερομηνία λήξεως της από 31-12-2001 συμβάσεως ορισμένου χρόνου που συνήφθη μεταξύ αυτής και του προϊστάμενου της Ελληνικής Πρεσβείας στη Βιέννη. Η υποχρέωση αυτή υφίστατο από την επίδοση προς Ελληνικό Δημόσιο της παραπάνω εφετειακής αποφάσεως, πριν ακόμη αυτή καταστεί αμετάκλητη με την απόρριψη της ασκήσεως κατ' αυτής αιτήσεως αναιρέσεως.
  2. Η καταβολή της επιδικασθείσας χρηματικής ποινής για κάθε ημέρα μη συμμορφώσεως αποτελεί τρόπο έμμεσης εκτελέσεως της κυρίας υποχρεώσεως του Ελληνικού Δημοσίου περί αποδοχής των υπηρεσιών της Μ.Π. και επομένως προϋποθέτει άρνηση συμμορφώσεως εκ μέρους του Δημοσίου και επιδίωξη αναγκαστικής εκτελέσεως της υπό κρίση αποφάσεως, κατά το άρθρο 947 παρ.1 του ΚΠολΔ. Άρα, εφόσον δεν έλαβε χώρα τέτοια εκτέλεση, δεν οφείλεται η ορισθείσα, για την περίπτωση μη συμμορφώσεως της διοικήσεως, χρηματική ποινή.
  3. Εφόσον υφίσταται μία οργανική θέση ιδιαιτέρας γραμματέως στην Ελληνική Πρεσβεία στη Βιέννη, η οποία είναι ήδη κατειλημμένη και η οποία ορίζεται ως θέση εργασίας ορισμένου χρόνου, το Ελληνικό Δημόσιο οφείλει, συμμορφούμενο προς την με αρ.670/2014 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, να κατατάξει την Μ.Π. σε προσωρινή προσωποπαγή θέση αορίστου χρόνου.

4. Η αντιμισθία της Μ.Π., θα πρέπει να καθορισθεί με βάση το ποσό που είχε προβλεφθεί στην από 31-12-2001 σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου μεταξύ αυτής και του προϊσταμένου της Ελληνικής Πρεσβείας στη Βιέννη, επί του οποίου θα υπολογισθούν οι περικοπές που προβλέφθηκαν με τις διατάξεις των άρθρων 1 του ν. 3833/2010 και 3 του ν. 3845/2010. Γενικότερα επί του παραπάνω ποσού θα πρέπει να γίνουν όλες οι αναγκαίες προσαρμογές που προβλέφθηκαν και ίσχυαν για το σύνολο των υπαλλήλων της εξωτερικής υπηρεσίας του Υπουργείου Εξωτερικών με εργασιακό καθεστώς συναφές προς αυτό της Μ.Π., κατά το διάστημα μετά από το 2002 και μέχρι σήμερα.
5. Τυχόν καταγγελία της συμβάσεως εργασίας της Μ.Π. θα μπορεί να λάβει χώρα, σύμφωνα με το άρθρο 53 του π.δ. 410/1988, δηλαδή μόνο εφόσον υφίσταται σπουδαίος λόγος, ο οποίος κατ' αντικειμενική κρίση και λαμβανομένων υπόψη της καλής πίστεως και των συναλλακτικών ηθών, θα πρέπει να συνιστά ουσιώδη παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεων της Μ.Π. ή να καθιστά μη ανεκτή για τον εργοδότη την περαιτέρω συνέχιση της συμβάσεως εργασίας. Η καταγγελία αυτή μπορεί να γίνει οποτεδήποτε και επιφέρει τα αποτελέσματά της από την γνωστοποίησή της στον εργαζόμενο.
6. Στην ως άνω περίπτωση θα πρέπει να καταβληθεί στην Μ.Π. αποζημίωση, υπολογιζόμενη σύμφωνα με το άρθρο 55 του π.δ. 410/1988, όπως αυτό θα ισχύει στον κρίσιμο χρόνο της καταγγελίας.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα, 4-6-2015

Ο Πρόεδρος

Ανδρέας Χαριλαΐτης

Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Η Εισηγήτρια

Βασιλική Πελέκου

Πάρεδρος Ν.Σ.Κ.